

viet nam BULLETIN

Verschijnt om de 14 dagen
Redactie: M. v. Dullemen
E. de Lijser
O. D. v. d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A. A. Regtien
Redactie/administratieadres:
Vietnam Bulletin,
p/a ASVA,
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer: 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
Abonnement f 5,- per half jaar
Los nummer f 0,40

Eerste jaargang nr 14 - 10 december 1966

REGIONALE WEDIJVER IN HET VIETNAMESE KONFLIKT

Door Ton That Thien te Saigon, in de Guardian van 16 juni 1966.
(Ton That Thien, een Vietnamese politieke journalist, was eens perssekretaris en tolk van President Diem. Hij is geen Boeddhist en beschrijft zichzelf als een volgeling van Confucius.)

"Toen President Ngo Dinh Diem aan de macht was in Zuid-Vietnam, was één van de veel-gehoorde klachten dat hij de noorderlingen, in het bijzonder de katholieke vluchtelingen, begunstigde ten koste van de zuiderlingen. Toen Nguyen Ngoc Tho Diem opvolgde, vielen de door noorderlingen gedomineerde pers, en politici van wie er velen noorderling waren, hem genadeloos aan; Tho was een zuiderling en had een hekel aan noorderlingen.

Toen Tran Van Huong, een zuiderling, voor een kleine drie maanden in de winter van 64-65 eerste minister werd, trad hij hard op tegen de Verenigde Boeddhistische Kerk en hij begunstigde de Algemene Boeddhisten Associatie, aangezien de eerste door noorderlingen werd gedomineerd en de laatste door zuiderlingen.

De huidige regering van Vice-Maarschalk Nguyen Cao Ky is impopulair bij de zuiderlingen, die even onverschillig zijn gebleven onder de pogingen van de Verenigde Boeddhistische Kerk om hem te ontronen als tegenover zijn eigen pogingen om aan de macht te blijven, aangezien zowel de regering als de kerk worden beschouwd als gedomineerd door noorderlingen.

Dezelfde verdeeldheid zaaiende kracht werkt bij de katholieken. De meest actieve rol is altijd gespeeld door vluchtelingen uit Noord-Vietnam, terwijl de zuidelijke katholieken afzijdig zijn gebleven. De groep die het 'Blok voor Grotere Solidariteit' wordt genoemd, werd geleid door verscheidene priesters uit Noord-Vietnam; de machtigste van hen is Vader Hoang Quynh. Het steunt nu de Ky-regering. Maar de agitatie ervan irriteerde de zuidelijke katholieken.

groeïende wrijving

In het leger en het ambtenarencorps vindt men ook een noord-zuid verdeling; Vietnamese generaals en ministers omringen zich meestal met helpers uit hetzelfde deel van het land als waar zij zelf vandaan komen, wanneer ze hun militaire staf of hun 'kabinetten' samenstellen.

Zelfs het Bevrijdings Front is niet vrij van de middelpuntvliedende kracht van de noord-zuid verdeling. Toen de verlieslijsten langer werden en de moraal negatief werd beïnvloed door de Amerikaanse bombardementen (door de B-52's in het bijzonder), moesten de autoriteiten in Hanoi meer manschappen naar het Zuiden sturen om de verliezen te vervangen en de politieke controle te verscherpen. Rapporten die Saigon werden binnengesmokkeld uit de streken die door het Front werden gedomineerd, en van krijgsgevangenen of deserteurs, verhalen van groeiende wrijving tussen noorderlingen en zuiderlingen. De eersten ontvangen een betere behandeling en voelen zich superieur aan het kader en de manschap-

pen uit het zuiden.

Maar wie is een noorderling en wie een zuiderling? De verdeling is gedeeltelijk historisch, gedeeltelijk geografisch. Ook al is het nog zo vervelend voor de Vietnamezen, het is niets nieuws voor hen.

verschillende wetten

Frankrijk verdeelde het land in drie stukken. Tijdens de regering van Keizer Tu Duc, werd Zuid-Vietnam (Cochin China) van de rest afgescheiden om een Franse kolonie te vormen, die tot 1950 als een Frans departement werd bestuurd. In het begin der twintiger jaren werd het noordelijke deel van het land (Tonkin) ook afgescheiden om een half-kolonie te vormen; Keizer Bao Dai werd gedwongen een overeenkomst te sluiten en de Franse resident tot eerste onderkoning van Tonkin te benoemen.

Hanoi en Haiphong werden overgedragen gebieden, geregeerd zoals het extra-territoriale Shangai; Centraal Vietnam bleef onder het direkte bewind van de Keizer en had zijn eigen wetten en administratie.

Ook geografie speelt een rol. Als men een kaart van Vietnam bekijkt, moet men wel getroffen worden door de vorm ervan: twee grote deltagebieden aan het noordelijke en zuidelijke uiteinde, verbonden door een reeks kustvlakten, die aan de landzijde begrensd worden door langgerekte bergketens met uitsteeksels in zee die een ontzagwekkende natuurlijke barrière vormen.

De zuidelijke delta is veel rijker dan de noordelijke en heeft slechts een kleine bevolking te voeden. Hij is ook veel intensiever ontwikkeld door het Franse bestuur. Daarom heeft hij meer dan zijn deel ingebracht in het Indo-Chinese regeringsbudget: vandaar de klacht dat de noorderlingen de parasieten waren van de zuiderlingen.

Er is nog een verdeling in de hand werkende faktor: op cultureel gebied kent Vietnam geen eenheid. In het Noorden is de Chinese invloed sterk (om duidelijke, geografische redenen); in het centrum is het land traditionalistisch en nationalistisch gebleven.

kleinerend

Hoe kan men deze verschillen waarnemen wanneer alle Vietnamezen er hetzelfde uitzien? De gebruikelijke manier voor een Zuidvietnamees om een Noordvietnamees te onderscheiden - en omgekeerd - is hem te horen praten. Het noordelijke dialect is onmiskenbaar verschillend van het zuidelijke, terwijl de mensen van Centraal Vietnam van Danang zuidwaarts een dialect spreken dat dichter bij het zuidelijke staat dan bij het noordelijke. De zuiderlingen bespotten de noorderlingen om hun dialect en noemen hen kleinerend 'Tonkinen'.

De houding van de zuiderlingen tegenover de mensen van Midden-Vietnam is er eerder één van neutraliteit dan van vijandigheid, aangezien de mensen uit deze streek qua temperament verschillen van die uit het noorden; zij zijn intelligent en werken hard, maar zijn niet zo zelf- en geldbewust als de meeste noorderlingen.

vluchtelingen

In een konflikt tussen noord en zuid zullen de mensen uit het centrum proberen op te treden als scheidsrechters. Als het konflikt heel ernstig is en bemiddeling niet mogelijk is, zal men de bewoners van Midden-Vietnam eerder de zijde van de zuiderlingen zien kiezen, dan die van de noorderlingen.

Dus ondanks de slogan Trung -nam Bac Mot Nha (Centraal, Zuid en Noord zijn één en dezelfde familie) en zinnen als Tu Al Nam-Quan Den Mui Ca-Mau (van de Nam Quan poort naar het Ca-Mau punt) is de noord-zuid tegenstelling een zeer grote scheidslijn in het Vietnamese leven en vooral in de Vietnamese politiek. Oorlog en buitenlandse inmenging hebben de zaken nog erger gemaakt.

Diem kon de stroom vluchtelingen, die het kommunisme ontvluchtten, niet terugsturen, vooral omdat de meerderheid van hen bestond uit zijn geloofsgenoten. In een oorlog tegen het kommunisme had hij meer vertrouwen in katholieken en noorderlingen, omdat hij wist

dat zij sterke motieven hadden om overtuigde anti-kommunisten te zijn; zij hadden een kommunistisch regiem ervaren en Zuid-Vietnam was hun laatste hoop en toeverlaat.

Om dezelfde redenen vertrouwen de Amerikanen - na de kritiek op Diem wegens zijn bevoordeling van katholieken en noorderlingen gedeeld te hebben - deze katholieke en noordelijke vluchtelingen (en daarmee jagen zij de Boeddhisten en de zuiderlingen tegen zich in het harnas).

De noorderlingen hebben een goede reden om 'pro-Amerikaans' te zijn. Zij weten dat Zuid-Vietnam niet hun land is en dat zij temidden van een hun vijandige bevolking leven. De Amerikanen zijn hun beschermers, niet alleen tegen de kommunisten maar ook tegen de zuiderlingen.

de keuze

Daarom is het niet verwonderlijk dat de Amerikanen de anti-kommunistische, anti-Franse en pro-Amerikaanse noorderling Maarschalk Ky steunen, en dat zij de leidende zuidelijke generaals wantrouwen, die ze ervan verdenken pro-Frans te zijn en graag heer en meester in eigen land. Natuurlijk, zonder hun actieve samenwerking kunnen de kommunisten in Zuid-Vietnam niet verslagen worden en deze samenwerking zal er niet komen, zolang het land geregeerd wordt door een regering waarin de noorderlingen de boventoon voeren. De oorlog zal dus net zo lang duren als de huidige situatie aanhoudt.

Als Amerika besluit de oorlog voort te zetten, zal dit beter gaan met een regering van noorderlingen. Maar als hij alleen een krachtige positie wil vestigen om te onderhandelen over een eervolle vrede, en vooral als hij wil onderhandelen over een hechte en duurzame vrede in Zuid-Vietnam, heeft hij een regering van zuiderlingen nodig in Saigon. In het eerste geval lopen de onderhandelingen geen risico om geblokkeerd te worden, en in het tweede geval zullen Nguyen Huy To en zijn zuidelijke kollega's in het Nationale Bevrijdingsfront het veel aantrekkelijker vinden over een duurzame vrede voor Zuid-Vietnam te onderhandelen met zuiderlingen dan met noorderlingen."

AMERIKAANSE JURISTEN OVER DE KWESTIE VIETNAM

We nemen enkele gedeelten over uit twee rapporten van Amerikaanse juristen over de Amerikaanse inmenging in Vietnam. In dit nummer van het Vietnam Bulletin beperken we ons tot een selectie uit de passages die betrekking hebben op het Amerikaanse optreden gezien in het licht van het Handvest van de Verenigde Naties. In volgende nummers hopen we enkele andere aspecten, die in beide rapporten naar voren worden gebracht, te behandelen.

De twee rapporten zijn:

- 1) American Policy vis-a-vis Vietnam, Memorandum of Law, samengesteld door een groot aantal Amerikaanse rechtsgeleerden (o. a. Quincy Wright, Wolfgang Friedmann, Thomas I. Emerson, Norman Malcolm), verenigd in het Lawyers Committee on American Policy Towards Vietnam. Het werd afgedrukt in de Congressional Records van 25 febr. 1966.
- 2) een rapport van de American Bar Association, samengesteld door John Norton Moore en James L. Underwood, in samenwerking met Myres S. McDougal. Het werd opgenomen in de Congressional Records van 14 juli 1966.

AMERIKA, VIETNAM en de VERENIGDE NATIES

A) Het Lawyers Committee:

De volgende bepalingen in het Handvest zijn van toepassing:

Hoofdst. I, Art. 2(4): "alle leden zullen zich in hun internationale betrekkingen onthouden van bedreiging met of gebruik van geweld tegen de territoriale integriteit of de politieke onafhankelijkheid van enige staat (. . . .)"

Hoofdst. VII, Art. 39: "De Veiligheidsraad bepaalt of er sprake is van een bedreiging van de vrede, van een schending van de vrede, of van een daad van agressie, en doet aanbevelingen voor, of beslist over te nemen maatregelen (. . . .) om de internationale vrede en veiligheid te handhaven of te herstellen. (. . . .)"

Het is dus duidelijk dat leden van de Ver. Naties geen toevlucht mogen nemen tot eenzijdig

gebruik van geweld en dat alleen de Veiligheidsraad het recht heeft om uit te maken welke maatregelen er genomen zullen worden om de internationale vrede te handhaven of te herstellen. (.....)

Op een perskonferentie op 8 nov. 1956 (.....) zei President Eisenhower (naar aanleiding van de crisis in het Midden Oosten; red. VB): "Alleen de Ver. Naties zijn belast met de verantwoordelijkheid om de vrede te verzekeren in het Midden Oosten en in de gehele wereld." (.....)

In het Handvest worden slechts twee uitzonderingen gemaakt op de fundamentele, essentiële en uitvoeringstechnische verplichtingen en voorwaarden die het enige gezag dat het gebruik van geweld kan bevelen, doen berusten bij de Ver. Naties. De eerste uitzondering vindt men in Hoofdst. VII, Art. 51:

"Niets in dit Handvest zal afbreuk doen aan het natuurlijke recht op individuele of kollektieve zelfverdediging, als er een gewapende aanval plaatsvindt op een lid van de Ver. Naties, totdat de Veiligheidsraad maatregelen heeft genomen die nodig zijn om de internationale vrede en veiligheid te handhaven. (.....)"

(.....) Door onafhankelijke militaire aktie uitdrukkelijk te beperken tot gevallen waarin een gewapende aanval plaatsvindt, verwierpen de staten die de Ver. Naties stichtten expliciet en impliciet het recht van gebruik van geweld in de bekende gevallen van 'anticiperende zelfverdediging', 'tussenkost door omverwerping', of 'preventieve gewapende aanval om een dreigende agressie te voorkomen (.....)'.

Art. 51 kan (.....) onder geen enkele omstandigheid het Amerikaanse ingrijpen in Vietnam rechtvaardigen, omdat het Saigon-regiem geen lid is van de Ver. Naties (.....)

Art. 51 is alleen van kracht in het geval van een 'gewapende aanval op een lid van de Ver. Naties'. Dus kan noch het recht van individuele zelfverdediging noch het recht van kollektieve zelfverdediging in werking treden.

het konflikt is een burgeroorlog

Daar bij de akkoorden van Genève geheel Vietnam als één enkele staat werd erkend, is het konflikt van hetzij de Vietcong of Ho Chi Minh tegen Zuid-Vietnam een burgeroorlog, en buitenlands ingrijpen is verboden, omdat een burgeroorlog een binnenlandse aangelegenheid is - een standpunt waar Amerika op stond tijdens zijn burgeroorlog van 1861. Ho Chi Minh kan zijn positie vergelijken met die van Lincoln, toen Engeland en Frankrijk dreigden tussenbeide te komen om de afscheiding van de zuidelijke staten te verzekeren. (.....)

Hier dient te worden opgemerkt dat de Ver. Naties gemachtigd zijn om tussenbeide te komen als een burgeroorlog de internationale vrede bedreigt, zoals zij deden in de Congo. (.....)

Zelfs als Zuid-Vietnam de facto een staat geworden zou zijn in de loop van de gebeurtenissen sinds 1954, kunnen de infiltraties uit Noord-Vietnam niet geacht worden een 'gewapende aanval' te vormen in de zin van Art. 51.

regionale verbintenissen

(.....) inroeping van het recht van kollektieve zelfverdediging onder Art. 51, vooronderstelt dat de staten die dit recht inroepen werkelijke leden zijn van een regionaal systeem in de zin van het Handvest.

(.....) De opvatting dat Amerika - een land, door oceanen en duizenden mijlen gescheiden van Zuidoost-Azië en zonder geschiedkundige of volkenkundige bindingen met de volken van Zuidoost-Azië - op goede gronden beschouwd zou kunnen worden als lid van een regionaal systeem dat gevestigd is in Zuidoost-Azië, is volkomen vreemd aan de idee van de regionale systemen die men in het Handvest op het oog heeft. Het ZOAVO-verdrag, dat Amerika verbindt met Zuidoost-Azië, is door de Amerikaanse Minister van Buitenlandse Zaken Dulles in elkaar gezet (.....) om de fundamentele beperkingen te omzeilen die het Handvest van de Ver. Naties de individuele leden met betrekking tot eenzijdige aktie oplegt. (.....)

(.....) De enige andere uitzondering op de verwerping van de 'bedreiging met of het gebruik van geweld' door lidstaten is te vinden in Hoofdst. VIII van het Handvest, dat handelt over regionale afspraken (.....):

Hoofdst. VIII, Art. 53(1): "De Veiligheidsraad moet, als er aanleiding toe is, van zulke regionale afspraken of organen gebruik maken voor dwangaktie onder zijn gezag. Maar tot dwangaktie zal niet worden overgegaan op grond van regionale afspraken of door regionale organen zonder machtiging van de Veiligheidsraad (.....)"

Daarom is het met betrekking tot regionale afspraken duidelijk dat er geen dwangaktie ondernomen mag worden zonder toestemming van de Veiligheidsraad (.....)

Een andere bemerkenswaardige bepaling in het Handvest is (.....):

Hoofdst. XVII, Art. 103: "In het geval van een konflikt tussen de verplichtingen van de leden van de Ver. Naties op grond van dit Handvest en verplichtingen op grond van een andere internationale overeenkomst zullen verplichtingen op grond van dit Handvest voorrang hebben."

konklusie

De Amerikaanse regering heeft op eigen gelegenheid beslist om een gewapende macht te gebruiken in Zuid-Vietnam en om Noord-Vietnam te bombarderen, zonder toestemming van de Veiligheidsraad (.....)

Dat Amerika faalt zijn verplichtingen krachtens het Handvest van de Ver. Naties na te komen, is een betreurenswaardige maar onontkoombare konklusie die wij als juristen gedwongen zijn te trekken.

B) De American Bar Association (Vereniging van Amerikaanse Advokaten):

buitenlandse agressie

Op het ogenblik (1966, red. VB), bijna 12 jaar na de Akkoorden van Genève (.....) kunnen we redelijkerwijs aannemen dat Zuid-Vietnam en Noord-Vietnam afzonderlijke en onafhankelijke staten zijn onder het internationale recht. (.....)

(.....) in een brief van 9 dec. 1961 van Zuid-Vietnam aan de Internationale Controle Commissie (ICC, red. VB) zegt Zuid-Vietnam: "Tegenover de agressie, geleid door de zogenaamde 'Demokratische Republiek Vietnam' (Noord-Vietnam, red. VB) tegen de Republiek Vietnam (Zuid-Vietnam, red. VB), waardoor de Akkoorden van Genève schandelijk worden geschonden, heeft de regering van de Republiek Vietnam de regering van de Verenigde Staten van Amerika gevraagd de hulp in de vorm van personeel en materiaal, die deze laatste reeds aan Vietnam verleende, te vergroten." (.....)

Maar het is belangrijk om op te merken dat in 1959, toen de druk uit het noorden begon, en zelfs nog in 1961 - ongeveer twee jaar later - er nog maar 700 leden van de Amerikaanse strijdkrachten in Zuid-Vietnam waren. (.....)

President Kennedy begon eind 1961, als antwoord op de groeiende agressie van Noord-Vietnam, het aantal Amerikaanse adviseurs en de militaire, economische en sociale hulp te vergroten. Eind 1962 had President Kennedy ongeveer 11.000 man naar Zuid-Vietnam gezonden. (.....)

Hoewel er zeker tekenen (in de Amerik. tekst: evidence = bewijs, bewijsmateriaal, teken, getuigenis; red. VB) zijn dat het konflikt in Zuid-Vietnam ook binnenlandse steun heeft, kan geen onpartijdige waarnemer er thans (1966, red. VB) aan twifelen dat de kampanje om de internationaal erkende regering van Zuid-Vietnam door middel van geweld omver te werpen, belangrijke militaire hulp en leiding krijgt van Noord-Vietnam. Als zodanig kan het konflikt binnen Zuid-Vietnam niet rechtsgeldig worden bestempeld als een 'burgeroorlog'. (.....)

Het bewijs (evidence, zie boven, red. VB) van deze buitenlandse militaire hulp en leiding is goed gedocumenteerd en het is niet alleen maar een Amerikaans standpunt. (Naast een door de Poolse delegatie verworpen rapport van de ICC uit 1962 worden verder aangehaald een rapport uit 1965 waarachter alleen de Canadese delegatie van de ICC staat, en rapporten uit 1964 en 1965 van de ZOAVO-raad, die Frankrijk echter weigerde te onderschrijven; red. VB)

"Mensen die het Vietnamese kommunisme bestuderen, zien in het karakter van de bewering dat de leiding van het Bevrijdingsfront niet-kommunistisch is, nóg een aanwijzing dat het door de kommunisten beheerst wordt." (Dit wordt aangehaald uit een artikel in de New York Times; red. VB)

infiltraties en terrorisme

In een recente studie over de politieke wortels van de Vietcong (.....) schrijft George A. Carver Jr: "(.....) Tot midden of eind 1963 waren deze infiltranten volkenkundig werkelijk allemaal zuiderlingen die terugkwamen uit de verzamelkampen in het noorden, waarheen de Vietminh strijdkrachten en sympathisanten bij de hergroepering van 1954 gebracht waren."

En volgens het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken: "(.....) Geboren Noordvietnamezen begonnen in Zuid-Vietnam in groten getale te verschijnen in het begin van 1964, en in dec. 1964 begonnen volledige eenheden van het geregelde Noordvietnamese leger het Zuiden binnen te komen." (.....)

De terroristische akties zijn gericht tegen onderwijzers en dorpschouwen en anderen waarvan de uitoefening van hun plicht van vitaal belang is voor het funktioneren van de erkende regering van Zuid-Vietnam. Of de aangevallen personen populair zijn of niet, zulke door Noord-Vietnam aangemoedigde activiteiten vormen een agressie onder het internationale recht. (. . . .)

Dat de afspraken om verkiezingen te houden, die in de Akkoorden van Genève werden vastgelegd, geschonden zouden zijn, zou, zelfs als die schending wettig waar zou zijn, zulke aanvallen niet rechtvaardigen. Zulke politieke kwesties vormen geen reële bedreiging voor de werking van het regeringsapparaat of voor het grondgebied van Noord-Vietnam en kunnen niet beschouwd worden als een 'gewapende aanval' op Noord-Vietnam in de betekenis van Art. 51 van het Handvest (.)

(.) alleen de infiltratie van geregelde troepen van het Noordvietnamese leger doet het reeds lijken dat aan ieders definitie van 'gewapende aanval' volgens Art. 51 van het Handvest is voldaan. De tekenen wijzen erop dat deze infiltratie zelfs plaatsvond voordat er Amerikaanse gevechtseenheden als zodanig werden ingezet en voordat de bombardementen op Noord-Vietnam plaatsvonden. (.)

(.) het steunt op een degelijk gezag, dat het recht van Zuid-Vietnam om militaire hulp te vragen en van Amerika om die hulp te geven, volledig van kracht blijft, zelfs als het Vietnam-konflikt op een passende manier gekarakteriseerd zou kunnen worden als een burgeroorlog. De jurist Lauterpacht merkt op, dat als degenen die zich verzetten tegen de erkende regering zuiver oproerlingen of rebellen zijn, dat dan derde staten wel de regering mogen helpen maar niet de oproerlingen (.) Toegepast op het Vietnamkonflikt betekent dit, zelfs als er geen contextuele verschillen zouden bestaan met een burgeroorlog, dat de Amerikaanse hulp aan Zuid-Vietnam wettig zou zijn en de hulp van Noord-Vietnam aan de Vietcong onwettig.

verdedigingspakt en

De praktijk heeft uitgewezen dat onder Art. 51 de geografische samenhang van de partijen geen vereiste is voor een kollektieve verdediging. Bijvoorbeeld Denemarken en Griekenland, ver van elkaar gescheiden landen, zijn beiden NAVO-partners. Dit pakt bestaat al 17 jaar zonder dat het als onwettig is beschouwd wegens gebrek aan samenhang en gebrek aan geschiedkundige en volkenkundige bindingen tussen enkele van de leden. (.)

Het gebruik van de term 'natuurlijk' (in Art. 51, red. VB) is veelbetekenend. Het 'natuurlijke recht' van zelfverdediging was onder het gebruikelijke internationale recht niet beperkt door een eis dat er voorafgaande toestemming voor verkregen moest zijn van een centraal lichaam. Het gebruik van de term 'natuurlijk' kan opgevat worden te betekenen dat het Handvest opnieuw het ontbreken van zo'n voorafgaande beperking bevestigt.

Ook is het veelzeggend dat de eis van een voorafgaande goedkeuring door de Veiligheidsraad in een ander hoofdstuk (VIII) voorkomt dan dat waarin Art. 51 gevonden wordt (VII), en die eis heeft geen betrekking op kollektieve zelfverdediging, maar eerder op de 'dwangaktie' van hoofdst. VIII. En verder geeft het gebruik van de zin "totdat de Veiligheidsraad maatregelen heeft genomen" aan, dat actie ondernomen mag worden voordat de Veiligheidsraad iets doet. (.)

Ruth Lawson vat de verhouding tussen de organisaties voor kollektieve verdediging en de Veiligheidsraad als volgt samen: "(.) de NAVO en het Rio-, Manilla-, Bagdad- en Warschau-pakt zijn uiteindelijk gegrond op Art. 51 van het Handvest van de Ver. Naties, dat met een opmerkelijke vooruitziendheid kollektieve verdediging tegen een gewapende aanval, zonder toestemming van de Veiligheidsraad, wettigde." (.)

De praktijk (.) heeft uitgewezen dat leden van de Ver. Naties overeenkomsten met niet-leden mogen sluiten voor een kollektieve verdediging. Toen het NAVO-verdrag gesloten werd, waren twee van de partners, Italië en Portugal, geen lid (van de Ver. Naties). (.)

verplichtingen jegens het Handvest nagekomen

(.) pogingen van de kant van Amerika om het apparaat van de Ver. Naties te gebruiken om vrede te zoeken in Vietnam, laten zien dat Amerika volledig de verplichting nakomt uit Art. 51 van het Handvest: "Maatregelen, door leden genomen ter zelfverdediging, moeten onmiddellijk aan de Veiligheidsraad worden gemeld." Verder laten ze zien dat Amerika volledig de verplichting nakomt uit Art. 33, dat regeling door middel van vredelievende diplomatieke middelen moet worden geprobeerd bij ieder geschil dat "de internationale vrede en veiligheid in gevaar kan brengen." (.)

Op 2 augustus 1964, en op 4 augustus 1964 opnieuw, werden Amerikaanse schepen in de internationale wateren aangevallen door torpedoboten van Noord-Vietnam. Tussen de eerste en de tweede aanval kwam Amerika Art. 33 na door zijn ongenoegen door middel van een nota aan het regiem in Hanoi kenbaar te maken. Deze vredelievende poging had de tweede aanval door Noordvietnamese schepen tot gevolg. Toen kwam Amerika met een beperkt en afgemeten antwoord in de vorm van luchtaanvallen op de dokken en steunpunten van de torpedoboten. De volgende dag al werd deze verdedigingsaktie gemeld aan de Veiligheidsraad door Amerika's ambassadeur Stevenson. (.....)

Ook de volgende verdedigingsaktie tegen Noord-Vietnam werd onmiddellijk aan de Veiligheidsraad gemeld. Op 7 februari 1965 viel de door Hanoi beheerste Vietcong de Amerikaanse installaties in Pleiku aan, waarbij Amerikanen om het leven kwamen. Het antwoord op deze versterkte gewapende aanval was een beperkte aktie die gericht was op de gebieden in Noord-Vietnam van waaruit guerrilla's Zuid-Vietnam infiltreerden, en deze aktie is voortgezet om de gewapende aanval tot staan te brengen. (.....)

De Veiligheidsraad die duidelijk ingelicht was over de Amerikaanse aktie, deed geen pogingen om deze te vervangen door een eigen aktie, wat de Veiligheidsraad had kunnen doen volgens Art. 51. (.....)

Hoe dan ook, de feiten wijzen er op dat Amerika zijn verplichtingen jegens het Handvest van de Ver. Naties nagekomen is.

Opmerking van de redaktie van het Vietnam Bulletin:

Het Lawyers Committee gaat ervan uit dat we in Vietnam te maken hebben met een burgeroorlog. De American Bar Association echter ziet het Vietnamese konflikt als een agressie van Noord-Vietnam tegen Zuid-Vietnam. Bij een beschouwing van deze beide standpunten komen de volgende vragen naar voren:

- a) Zijn Noord-Vietnam en Zuid-Vietnam twee afzonderlijke, onafhankelijke staten?
- b) Levert Noord-Vietnam militaire hulp aan het Nationale Bevrijdings Front van Zuid-Vietnam?
- c) Is de Saigon-regering al of niet de wettige vertegenwoordiger van Zuid-Vietnam?

Ad. a): Vanaf 1954 zijn er twee regeringen die beide aanspraak maken op geheel Vietnam. Over deze aanspraken zou beslist worden door de verkiezingen die in 1956 gehouden moesten worden. Uit het feit dat deze verkiezingen door Zuidvietnamese weigering niet werden gehouden, vloeit niet voort dat de regering van Ho Chi Minh zijn aanspraken op geheel Vietnam heeft verloren.

Ad. b): Over de hulp tot 1964 zijn de meningen verdeeld. Ook de American Bar Association levert in zijn rapport geen bewijs dat er vóór 1964 hulp werd verleend (dus vóór de massale Amerikaanse interventie).

Ad. c): De bevolking van Zuid-Vietnam heeft nooit de democratische vrijheid gehad om zich hierover uit te spreken. Volgens adviseurs van de Amerikaanse regering zouden bij verkiezingen in 1956 de aanhangers van Ho Chi Minh in Zuid-Vietnam een stemmenmeerderheid behaald hebben.

DE VLUCHTELINGEN IN ZUID-VIETNAM: PRO OF ANTI-KY?

In het oktobernummer '66 van S & D (Socialisme en Democratie, het maandblad van de Partij van de Arbeid) schrijft Piet Dankert, internationaal sekretaris van de PvdA over Vietnam. Hij merkt op dat hij zich "verzet tegen militaire interventie ten behoeve van militaire regiems die niet kunnen steunen op de meerderheid van de bevolking". Volgens Dankert ontbreekt ieder bewijs dat Ky dat na de laatste verkiezingen wel kan. De heer A. Ekker gaat op Dankerts betoog in en op de steun van de bevolking aan de regering-Ky. Hij schrijft:

"Een kilometer of twintig bezuiden Danang bezocht ik de dorpen Vinh To en Diem Bon. Zij

liggen in het gebied dat in een tweede fase van expansie van de III Marine Amphibious Force begin augustus werd binnengetrokken. Zij liggen in het hart van het lage noordelijke kustgebied, waar in maart 1965 de Vietcong en de Noordvietnamese geregelde eenheden Zuid-Vietnam bijna in tweeën hadden geknepen. Zes jaar geleden woonden in deze distrikten bijna 80.000 mensen, voornamelijk boeren en hun gezinnen. Toen het gebied in augustus aan de controle van de Vietcong werd onttrokken, woonden er nog slechts 14.000. De overige 66.000 waren vrijwel allen getrokken naar de buitenwijken van Da-nang, waar ik ze in de meest kommervolle omstandigheden als vluchtelingen heb zien samenhoeken. Geleidelijk aan beginnen ze nu terug te trekken naar hun oude vervallen woonsteden, waar ze voor het eerst sinds jaren nu een gezagsapparaat vinden dat blijvende bescherming lijkt te zullen bieden. Dat zijn geen aanwijzingen die Dankerts veronderstelling lijken te rechtvaardigen, dat de militaire regeringen van Vietnam zich wel bedreigd zullen voelen, maar dat de bevolking daar heel anders over denkt?"

(Vrij Nederland, 5-11-66)

De Azië-deskundige Robert Guillain schrijft in Le Monde ook over de vluchtelingen:

"Om vrij baan voor de oorlog te maken en te kunnen slaan zonder problemen is de evacuatie van de betwiste zones uiteindelijk één van de doelen van de Amerikaanse politiek. Die hele plattelandsbevolking moet zich niet langer aan die gebieden vastklampen. Die plattelandsbevolking die, om in hun dorpen te kunnen blijven hardnekkig weigert partij te kiezen en tussen beide partijen die elkaar doden, blijft wonen.

Dat vertelde mij met verbijsterende openhartigheid een Amerikaanse woordvoerder in Saigon.

"Er waren drie keuzemogelijkheden voor de boeren" zei hij me, "A) Blijven waar ze zijn; B) Overkomen naar door ons gecontroleerde gebieden; C) Naar het binnenland, naar de Vietcong verhuizen. Het gebruik sinds februari van onze macht in de lucht, maakt dat keuze A voortaan onmogelijk is. Tussen twee vuren blijven is niet met het leven te verenigen."

Onze gesprekspartner verduidelijkte verder: "Onze operaties hebben ten doel keuzemogelijkheid A onmogelijk te maken, mogelijkheid B aantrekkelijk en keuzemogelijkheid C terug te brengen tot nul. Hoeveel kiezen de mogelijkheid C van die moeten vertrekken? Wij geloven dat hun aantal miniem is. Naar de Vietcong gaan, is de oorlog voortzetten. Wat de boeren willen, is echter juist tegen de oorlog beschermd zijn. De grote meerderheid doet keuze B: ze komen bij ons."

850.000 Zuidvietnamese vluchtelingen is van dit alles het resultaat. Zij zijn vooral talrijk in de kustprovincies van Centraal Vietnam (de provincies waar A. Ekker over spreekt; red. VB), nabij de grote Amerikaanse bases Qui-Nhon-An-Khé-Pleiku en in het binnenland in de provincies Kontum en Ban-Me-Thuot. Meer dan 230 opgerichte kampen hebben een groot deel, ongeveer een half miljoen, opgevangen. De rest staat op de officiële statistieken te boek als 'resettled', dat wil zeggen, door de zorg van de Zuidvietnamese autoriteiten in bevriende gebieden ondergebracht en gehuisvest.

In werkelijkheid is het aantal van deze 'resettled' flink opgeblazen. Ze worden namelijk geacht van de Amerikaanse hulp enige bijstand te ontvangen, zoals dekens, geld, materiaal om een huis te bouwen, en voor zes maanden rijst. Veel funktionarissen van de Zuidvietnamese regering, vaak militairen, bedrijven dan ook een 'racket' in vluchtelingen: zij verhogen hun statistieken met fiktieve gehergroepeerden en eigenen zich de overeenkomstige winst toe of verkopen voor eigen rekening een deel van de hulp. . ."

(Le Monde, 25-5-66)

PHANTOM TEGEN WATERMOLENS

"Enige Amerikaanse piloten in Vietnam beschouwen de bomaanvallen als volkomen nutteloos. Een vliegenier schreef aan de kongresafgevaardigde William Minshal: De meeste vluchten naar Noord-Vietnam zijn de inzet van ons leven en van onze vliegtuigen niet waard. Ik herinner mij bijvoorbeeld een inzet met drie straaljagers, waarbij we de taak kregen twee kleine watermolens aan een beek te vernietigen. Tien miljoen dollar uitrusting en zes goed opgeleide piloten waren nodig voor wat later in een officieel bericht als vernietiging van een gehele bevoeiingsinstallatie aangeduid werd. Dikwijls, zo ging de piloot verder, werden wij ingezet met slechts vier 250-pond-bommen aan boord, ofschoon onze Phantommachines 24 van deze bommen dragen kunnen - alleen maar om hogere inzetcijfers voor de statistieken te bereiken."

(Die Zeit, 28-10-66)

BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN van 17 november tot 1 december 1966

- 17-11-66 Volgens het Noordvietnamese persbureau zijn bij een Amerikaanse luchtaanval op Ca Mau ruim honderd burgers omgekomen. Johnson vraagt Eisenhower een missie naar Azië te ondernemen.
- 18-11-66 Dean Rusk verklaart op een perskonferentie dat de Verenigde Staten akkoord zullen gaan met een eventueel in te stellen kerstbestand. Noord-Vietnam protesteert bij de ICC tegen de aanwezigheid van Amerikaanse kernduikboten in de Golf van Tonkin. Als gevolg van het ontslag van vier ministers uit het kabinet - Ky zijn drie nieuwe ministers benoemd.
- 19-11-66 Ten westen van Plei Djereng, bij de Cambodjaanse grens, ontstond een hevig gevecht tussen Amerikanen en Noordvietnamezen. De bevelhebber van de Mekongdelta, Dan Van Quang, is vervangen door brigade-generaal Nguyen Van Manh. De eerste is benoemd tot minister van ontwikkeling.
- 21-11-66 Brown, minister van Buitenlandse zaken van Engeland, vertrekt naar Moskou voor een gesprek met zijn Russische ambtsgenoot, mede-voorzitter van de conferentie van Genève. De Ho-Chi Minhweg door Laos is weer zwaar gebombardeerd door de USAF, na tijdelijke onderbreking wegens het slechte weer. Noord-Vietnam heeft een 'Zwartboek over de Amerikaanse oorlogsmisdaden in Zuid-Vietnam' uitgegeven. In een interview met 'US News and World Report' vraagt generaal Westmoreland meer troepen en materiaal, wegens de steeds toenemende infiltratie uit Noord-Vietnam.
- 23-11-66 Twintig personen zijn om het leven gekomen toen zij in een hinderlaag van het Bevrijdingsfront vielen bij Dalat. Ky is tegen een langdurig kerstbestand. Premier Holyoake van Nieuw-Zeeland heeft de staatshoofden van vijf gemenebestlanden (India, Ceylon, Jamaica, Nigeria en Kenia) gevraagd of zij hun invloed willen aanwenden Noord-Vietnam aan de konferentietafel te krijgen. De politieke commissie van de Verenigde Naties heeft een Hongaarse resolutie, waarin veroordeling van Amerika werd gevraagd wegens chemische oorlogsvoering, verworpen met 51 tegen 34 stemmen (bij 19 onthoudingen).
- 24-11-66 Cambodja beschuldigt Saigon van 'ernstige grensschendingen'.
- 26-11-66 De operatie 'Attleboro', waaraan 25.000 Amerikanen deelnamen en die bedoeld was om het Bevrijdingsfront uit zijn hoofdkwartier te Tay-Ninh te verdrijven, is na zes weken harde strijd beëindigd. Het Amerikaanse hoofdkwartier werd diverse malen bestookt met mortieren, de Amerikanen leden 'middelmatige tot zware' verliezen. Een record-aantal van 1571 bombardementsvluchten werd uitgevoerd, waarbij de verliezen van het Front 1101 doden en 44 gevangenen bedroegen. Het Nationaal Bevrijdingsfront zal twee periodes van 48 uur een wapenstilstand in acht nemen, rond Kerstmis en Nieuwjaar.
- 30-11-66 Saigon en Washington verklaren zich akkoord met de door het Bevrijdingsfront voorgestelde bombardementspauzes, ondanks heftige tegenstand van de Amerikaanse militaire leiders. Bovendien stellen zij een wapenstilstand voor van 96 uur rond het Vietnamese Nieuwjaar, ('Tet'), begin februari.

(Le Monde-NRC-Utrechts Nieuwsblad)

MEDEDELINGEN

Aktiegroep Vietnam (Belieslaan 2, Heiloo). Op zaterdag 10 december (dag van de rechten van de mens) fakkeloptocht voor toepassing van de mensenrechten in Vietnam. Start: 17 uur bij de Dokwerker.

Zondag 18 december maandelijkse protestmars. Start: 3 uur bij de Dokwerker. Na afloop bijeenkomst, waarop spreken o. a. Aat Veldhoen, Jan Gijsen.

Aktiegroep Vietnam Den Haag (Tomatenstraat 224). Op zaterdag 10 december fakkeloptocht voor toepassing van de mensenrechten in Vietnam. Start 17 uur op het Binnenhof.

Aktiegroep Vietnam Rotterdam (Jozefstraat 141, tel. 231028). Stille protestmars op zondag 18 december, start om 3 uur op het Stadhuisplein.

Aktiegroep Vietnam Emmen (Noorderdiep 112, Valthermond). Zaterdag 17 december sandwichactie. Zondag 18 december stille protestmars, vertrek 3 uur van het Marktpllein.

Amsterdam: vertoning van de Vietnam-film *Le ciel, la terre*, van Joris Ivens op vrijdag 16 december 24 uur in Kriterion. Inl. tel. 737876.

DRUKWERK

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND